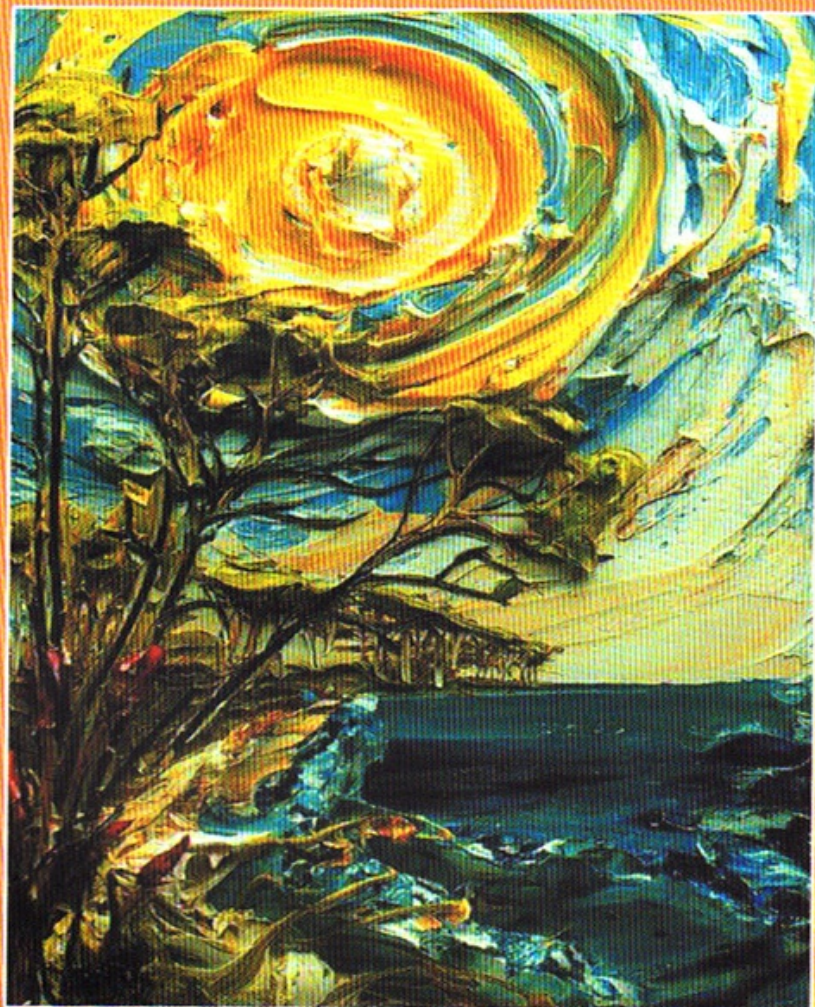

၂၁၆

သက်ရင့်နောင်ကြီး

အခန်း (၁)

"ဝုန်း ဂျန်း ချမ် ခလွမ်"

"ကျီ ကျီ"

ကားဘရိတ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်အုပ်လိုက်သော်လည်း အခြေအနေက လွန်ကျံသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စိတ်ကလောနေတာမို့ ကားတွေလူတွေ စက်ဘီး ဆိုက်ကားတွေ ဈေးသည်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလာနေတာကို စိတ်မရှည်ပါ။ လမ်းက အရမ်းကြီးကျဉ်းနေတာမဟုတ်ပေမယ့် စက်ရုံတွေနားမှာ ဒီအချိန်ဆို ဒီလိုမျိုး ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး လမ်းပိတ်သလို ဖြစ်နေတတ်သည်။

"ဒီမှာ ရှင်ကားပေါ်မှာပဲ စတိုင်နဲ့ထိုင်နေတော့မှာလား၊ ရှင့်ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ ဒီမှာ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား ပြောပါဦး၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကားစီးနိုင်တယ် ကားမောင်းနိုင်တယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ် အောက်ခြေလွတ်နေတာလား၊ ရှင်တို့လို လူတန်းစားတွေက"

"မင်းဘာတွေဝုန်းနေတာလဲ၊ မင်းတို့ဈေးသည်တွေက လမ်းမပေါ်မှာ စည်းမရှိကမ်းမရှိ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ၊ မင်းတို့ဈေးသည်တွေချည်း ပိုင်တဲ့နေရာများ မှတ်နေလား"

"ဘာ"

"ဟင်"

သစ်သီးတွေ မှန်ကွဲစတွေလိုက်ကောက်နေရာမှ မျက်နှာမော့ကာ

အော်လိုက်သော ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာက သူ့ကိုတုန်လှုပ်အံ့ဩသွားစေ သည်။

"ကညာဖြူ"

သူ အသံထွက်ကာ ရေရွတ်မိလိုက်သည်အထိပါ။ ဒီလောက်ပဲ မျက်နှာကျပ်နှင့် အသံက ဆင်တူရသလား။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထရပ် လိုက်သည့်အရပ်အမောင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းပါ။

"ရှင် ခုနက စကားပြန်ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မတို့ကပဲ လမ်းပေါ်တက် ပြီး လူပါးဝနေတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား၊ ဒီလမ်းကရော ရှင်တို့လို သူဌေးတွေ ပဲပိုင်တာလား၊ ကျွန်မတို့လို လူတန်းစားတွေအတွက် မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဒီလို လား"

"ငါဆိုတာ အဲဒီ လိုသဘောမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေတော့ ငါတို့က ကိစ္စအရေးအကြောင်းရှိတောင် မြန်မြန် မောင်းလို့မရဘူး၊ သွားချင်တိုင်း သွားလို့မရဘူး"

"ရှင်တို့အတွက် သေရေးရှင်ရေး ဘာတွေအရေးကြီးနေလဲ မသိ ပေမယ့်၊ ကျွန်မတို့အတွက်လည်း ဒီအချိန်က စားဝတ်နေရေးအတွက် အသက်တမျှအရေးကြီးနေတဲ့အချိန်ပဲ၊ စက်ရုံတွေကမုန့်စားလွှတ်တာ နာရီ ဝက်ပဲအချိန်ပေးတာ၊ အဲဒီ အချိန်လေးကို အမီရောင်းနိုင်မှ ကျွန်မတို့အတွက် အမြတ်အစွန်းရပြီး စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေမှာပေါ့၊ ကဲပါ ဒါတွေရှင်းပြနေ လည်း ရှင်တို့လို လူမျိုးတွေ နားမလည်ပါဘူး၊ အခု ဒီကိစ္စ ရှင်ဘယ်လိုရှင်း ပေးမှာလဲပြော၊ လှည်းလည်းစောင်းသွားပြီ၊ မှန်သေတ္တာလည်း ကွဲသွားပြီ၊ သစ်သီးတွေလည်း တစ်လုံးမှ ရစရာမရှိတော့ဘူး"

"ငါဘယ်လောက်လျော်ရမလဲပြော"

"တစ်သိန်း"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ လှည်းကဝယ်ထားရတာ ခုနစ်သောင်းကျော် တယ်၊ မှန်သေတ္တာက သုံးသောင်းမကဘူး၊ သစ်သီးဖိုးကလည်းရှိသေးတယ်"

"မင်းတောင်းတာ နည်းနေသလားလို့ပါ၊ အဲဒီ လောက်ငွေလေးနဲ့ စကားတွေအများကြီး ပြောနေတယ်ကွာ၊ အစတည်းက အဲဒီ လောက်ငွေ ပေးဆိုရင် ပြီးရောပေါ့၊ အခုတော့ အချိန်တွေအလကားကုန်တယ်"

"ဪ ကျွန်မကပဲ လျော်ကြေးလိုချင်လို့ စကားတွေအများကြီး ပြောတယ်ထင်နေလား၊ နည်းမှန်လမ်းမှန်"

"ကဲ တော်ပါတော့ကွာ၊ ရော့ တစ်သိန်း၊ နောက်မှလိုသေးတယ် ဆိုပြီး ထပ်မတောင်းနဲ့နော်၊ တစ်ခါတည်းအပြတ်ပြော"

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရောမယ်ထင်လို့လား ဝေးသေး"

ငွေတစ်သိန်းထုတ်ပေးပြီးမှ မျက်စောင်းထိုးတာခံရသေး၏ ။ ဒီ ကောင်မလေး အကြောက်အရှံ့တော့ရှိပုံမပေါ်။ ရန်တွေ့လိုက်တာလည်း ကက်ကက်လန်။ ကားပေါ်ကနေ စတိုင်ကျကျ ဆင်းလာသည့်သူ့ကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမှန်းသိပုံမရ။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား၊ ဆံပင်တွေ ဖရီဖရဲ။ ရှုပ်အကျလက်ရှည်အပေါ်ထပ်ဝတ်ထားတာမို့ အဝတ်အစားများ က မသေမသပ် ဖိုသီဖတ်သီပါ။

ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလေးက ကညာဖြူနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဆင်တူနေ ရတာ လဲ။ ကညာဖြူ ကညာဖြူရော ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ လုံးဝ အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့တာ နှစ်လတင်းတင်းပြည့်တော့ မည်ဖြစ်သည်။ စထွက်သွားတုန်းကတော့ အလည်အပတ် ခဏတဖြုတ်ပုံစံ မျိုးနှင့်ပင်။ ရောက်သွားတော့လည်း ပြန်လာဖို့ရက်တောင် အကြောင်းကြား ခဲ့သေးတာ။ သူ့ကိုလိုက်ခဲ့ပါလားလို့ ခေါ်သေးပေမယ့် သူက အဘွားကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားရက်တာကြောင့် လုံးဝငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

အဘွားကိုတစ်ယောက်တည်း ထားပြီး ဘယ်မှမသွားဘူးဟု။ ခရီးက
နီးနီးလေးမှမဟုတ်တာ။

*

အခန်း (၂)

"မြေးလေး ပြန်လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ ဆရာဝန်ကြီးရော ပြန်သွားပြီလား"

"ပြန်သွားပြီ မြေး၊ သူလည်း ဆေးခန်းထိုင်ဖို့ ဂျူတီဝင်ရဦးမှာလေ၊ အဲဒါနဲ့ မြေးလေးပြန်လာတာကို မစောင့်နိုင်တော့တာ"

"သားလည်း ပြန်လာဖို့ စက်ရုံကနေ အချိန်မီတော့ထွက်လာတာ ပါပဲ အဘွားရယ်၊ လမ်းမှာ ကားတွေကပိတ် လူတွေကပိတ်နဲ့ ဈေးရောင်း တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ ရှင်းနေရတာ နဲ့ပဲ နောက်ကျသွားတာ"

"ဟင် ဘာတွေဖြစ်သွားသေးလဲ မြေး၊ တစ်ခုခု"

"သူ့ပစ္စည်းတွေကျကွဲသွားတော့ နည်းနည်းပါးပါးလျော်ကြေးပေး လိုက်တာနဲ့ ရှင်းသွားပါတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ် မပူပါနဲ့ အဘွား"

"အေးပါကွယ် ကားကိုတော့ ဂရုစိုက်မောင်းပါ မြေးရယ်၊ ကား မောင်းတာက ကိုယ့်ဘက်က မမှားလည်း သူ့ဘက်ကမှားရုံနဲ့ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တတ်တာ၊ ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကိစ္စတွေတော့ အဘွား ကြောက်နေပြီ မြေးရယ်၊ သားရော ချွေးမရော ဆုံးရှုံးထားရတာ ၊ အဘွား ရင်တွေနာလွန်းလို့ပါ"

အဘွားကပြောရင်း မျက်ရည်လည်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေဆုံးတာ

ငါးနှစ်မပြည့်သေးပါ။ ဒါကြောင့် အဘွားက လုပ်ငန်းတွေပြန်ဦးစီးလုပ်ကိုင် ပြီး သူ့ဘွဲ့ရပြီးချိန်မှာတော့ သူ့ကိုလုပ်ငန်းတွေ လေ့လာစေကာ ကညာဖြူ နှင့်လက်ထပ်ပေး၍ လုပ်ငန်းတွေပြန်လွှဲပေးခဲ့သည်။

အခုတော့ ကညာဖြူက သူနှင့်လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာမှာ နိုင်ငံခြားကို ပြန်သွားခဲ့ပြီး ဘာသတင်းအစအနပင် မကြားရတော့ပေ။ သူမ အဒေါ် ဦးလေးတွေလည်း သူမ ဘယ်မှာလဲမသိရသည့်အတွက် ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမည်ဆိုတာ လမ်းစပျောက်နေခဲ့သည်။ အဘွားက ကညာဖြူ ဆီက အဆက်အသွယ်မရကတည်းက စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲခဲ့တာပါ။ ကညာဖြူကို ငယ်စဉ်တည်းက အရမ်းချစ်ခဲ့တာကြောင့် နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်ခေါ်ပြီး သူနှင့်လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

"မြေး"

"ဗျာ အဘွား"

"ကညာဖြူလေးရဲ့သတင်းရော ဘာမှမကြားဘူးလားကွယ်၊ သူ့ အဒေါ်တွေဆီမှာမရှိရင် သူ ဘယ်မှာများနေနေလဲ"

"အဲဒီ နိုင်ငံက တစ်နေရာရာမှာ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ အဘွား၊ အစ တည်းက သူ့အဒေါ်တွေနဲ့က သိပ်မှအဆင်မပြေတာ"

"ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ပြန်နေသေးလဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်လင်သားနဲ့ ဒီ အဘွားနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါတော့လား၊ အဘွားသေရင် အဘွားပိုင်ဆိုင် သမျှလည်း အကုန်ရဦးမယ်၊ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးရဲ့ ဇနီးမယားဂုဏ်ဆိုတာ လည်းရှိသေးတယ်၊ မြေးလေးတွေမွေးပေးနေရင် ဒီအဘွား ဘယ်လောက် တောင် စိတ်ချမ်းသာလိုက်မလဲ"

"သူ ပြန်လာမှာပါ အဘွား၊ အဘွားက စိတ်မပူဘဲ ကျန်းမာရေး ကောင်းအောင်သာနေပါ"

"သွားတုန်းက တစ်လဆိုပြီး အခု သုံးလနီးပါးတောင်ရှိပြီမဟုတ် လား၊ အဘွားဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ မြေးရယ်၊ ပြန်လာဖို့ ခေါ်ရ အောင် အဆက်အသွယ်မရတာ က ပိုဆိုးတယ်၊ မြဒါလီတို့က သူတို့ဆီမှာ မရှိဘူးလို့ တမင်လိမ်ညာပြောနေတာများ ဖြစ်နေမလား မြေး"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အဘွား၊ သူတို့က ကညာဖြူကို ပိုပြီးတော့တောင် သူတို့ဆီမှာ ထားချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့သားသမီးတွေကလည်း အရွယ် ရောက်လာပြီဆိုတော့ အိမ်မှာမထားချင်လို့တောင် သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကို အဘွားပြောရုံနဲ့ ကညာဖြူကို ဇွတ်တိုက်တွန်းခဲ့တာမဟုတ်လား"

"အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ မြဒါလီတို့သာ ဇွတ်အတင်းတိုက် တွန်းမှုမလုပ်ခဲ့ရင် ကညာဖြူက ဒီကိုပြန်လာပြီး မြေးကိုလက်ထပ်ဖို့ မသေချာ လောက်ဘူး၊ အေးကွယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကညာဖြူလေးသတင်းကိုတော့ ရအောင်စုံစမ်းပေးပါ၊ သူသာ ပြန်မလာရင်တော့ အဘွား ဒီတောင်က ကျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူး"

"အဘွား"

"မြေးကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးတာ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး မြင်ချင်လို့ပါ၊ ဒါမှ အဘွားစိတ်ချနိုင် မှာ"

အဘွားရဲ့သံယောဇဉ်မေတ္တာတရားတွေကို သူ သိပါသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့မရှိတော့ အဘွားပဲ သူ့ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ သူ့ဘဝအတွက်လည်း အဘွားတစ်ယောက်သာ တွယ်တာစရာရှိပါသည်။ ကညာဖြူကိုလည်း ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ က အိမ်ချင်းကပ်နေခဲ့ရတာ ကြောင့် သူငယ်ချင်းတော့ဖြစ်ခဲ့ကြဘူးသည်ထင် သည်။

နောက်တော့ သူမ ခြောက်တန်းအရွယ်လောက်မှာ မိသားစုလိုက် နိုင်ငံခြားပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြပြီး လေးငါးခြောက်နှစ်အကြာမှာ သူမ မိဘတွေ

လုပ်သော စက်ရုံပေါက်ကွဲမှုဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါးလုံးဆုံးပါးသွားခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် သူမအဒေါ်မိသားစုအိမ်မှာ သူမနေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အဘွားက သူမတို့ပြောင်းရွှေ့သွားကတည်းက သံယောဇဉ်မပြတ်ခဲ့ပါ။ လူကြိုတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းပို့သလို အမြဲတမ်း တစ်ပတ် တစ်ခါ တစ်လတစ်ခါ ဖုန်းဖြင့်ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

ငွေရေးကြေးရေး လိုအပ်လျှင်တောင် ပို့ပေးခဲ့သည်များရှိ၏။ ဒါကြောင့်မို့ သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခု တော့ ဒီအကြောင်းအရင်းအခံကြောင့် အဘွားမှာ နှလုံးရောဂါစွဲကပ်လာရ လေ၏။

"အဘွား ဆရာဝန်ကြီးက ဘာမှာသွားသေးလဲ၊ ဒီဆေးတွေပဲ ဆက်သောက်ခိုင်းတုန်းလား"

"စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါဆိုတော့ ဆေးလည်းမတိုးတော့ဘူး ထင်တာပဲ။ ကညာဖြူလေး ရောက်လာမှပဲ အဘွားရောဂါက သက်သာတော့ မှာ၊ အခုကတော့ အစားစားချင်စိတ်လည်းမရှိ ဆေးသောက်ချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ တစ်ချိန်လုံး ကညာဖြူလေးအကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်၊ သတင်းမရတော့ရင်လည်း လူပျောက်ပဲတိုင်ရတော့မလားလို့"

"အဘွားရယ် ကညာဖြူက တစ်ခုခုကြောင့် ပြန်မလာသေးတာ ဖြစ်မှာပါ။ တစ်နေ့တော့ ပြန်လာမှာပေါ့အဘွားရယ်၊ အဲဒီ စိတ်နဲ့ အဘွား မစားမသောက်ဖြစ်နေရင် အဘွားပဲ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာပေါ့၊ သားကို စိတ်မချတာဆိုရင် သား စိတ်မပူရအောင် အဘွားကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား အဘွား"

"မြေးအတွက် စိတ်ပူသလို ကညာဖြူလည်း အဘွားမြေးဖြစ်နေ ပြီ စိတ်ပူရမှာပေါ့ကွယ်၊ သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်လေးမို့ ကလေးလေးဘဝတည်းက မြေးနဲ့တန်းတူချစ်ခဲ့ရတာ ၊ ကြီးလာရင် မြေးချွေးမ

လေးတော်မယ်လို့လည်း အမြဲပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် မြေးလေးနဲ့ လက်
ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပေးစားခဲ့တာပေါ့ကွယ်။"

"ဟင်း အဘွားရယ်"

အဘွားရဲ့သံယောဇဉ်ကြီးပုံကိုတော့ သူ အပြစ်မပြောချင်တော့ပေ။
ဒီအတိုင်းဆို ဒီစိတ္တဇရောဂါဖြင့် အဘွား လုံးပါးပါးပေတော့မည်။ သူ့ဘဝ အတွက်
တွယ်တာစရာတစ်ယောက်တည်း ကျေးဇူးရှင်အဘွား အသက်ရှင်ဖို့ အတွက် သူ
ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကညာဖြူကြောင့်တော့ သူ အဘွားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။ ဟူး ကညာဖြူ
မင်းဘယ်ရောက်နေလဲ။

*

အခန်း (၃)

"ဘယ်ရောက်နေလို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျနေတာလဲ သမီး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ အချိန်နီးနေလို့ အမေတို့ စိတ်ပူနေတာ" "ဒီမှာလေ"

ခင်မုန်းက လှည်းကို လက်နှင့်ပုတ် မျက်ခုံးပင့်ကာပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ထားခင်က လှည်းကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွားပြီး "ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စုတ်ပြတ်နေတဲ့လှည်းက အသစ်လိုပြောင် ပြောင်လက်လက် ဖြစ်သွားပါလား၊ မှန်သေတ္တာကလည်း အသစ်လိုပါလား"

"အသစ်လိုမြင်ရင် အသစ်ဖြစ်သွားလို့ပေါ့ အမေ၊ အားလုံး အကုန် အသစ်လဲထားတာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအတိုင်း ရောင်းဝယ်စားနေလည်း ရရဲ့သားနဲ့၊ ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ အသစ်လဲလိုက်တာလဲ၊ ဒီလ အမေတို့သုံးဖို့"

"စိတ်မပူပါနဲ့ အမေရယ်၊ ကားတစ်စီးနဲ့ ပွတ်တိုက်မိသွားလို့ လျော်ကြေးရတာ နဲ့ ပြင်လိုက်တာပါ၊ အကုန်လုံး အသစ်ပြင်ပြီးလဲလိုက်တာတောင် နှစ်သောင်းလောက်မြတ်လိုက်သေးတယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား သမီး၊ သမီးရော ထိခိုက်မိသေးလား၊ ဘာဖြစ် သွားသေးလဲ"

ဒါကျတော့ဒေါ်ထားခင်တို့ ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်ရှာသည်။ ဒီသမီး တစ်ယောက်လုပ်ကိုင်ကျွေးနေတာပဲ စားနေရတာ မဟုတ်ပါလား။ မိမိတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အပေါ် ကျေးဇူးသိတတ်စွာ ပေးဆပ်နေသော သမီး

လေးကိုတော့ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးမှ မရောက်စေချင်ပါ။

ခင်မုန်းက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင်

"သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ဆိုင်မှာ ဒါတွေအသစ်လုပ် နေရတာနဲ့ နောက်ကျနေတာပါ၊ ဒါနဲ့ အဖေရောနေကောင်းရဲ့လား အမေ"

"ကောင်းပါတော်၊ သမီးအဖေက စိတ်ချမ်းသာသာနေရတဲ့အတွက် ရောဂါသည်လို့တောင် မထင်ရပါဘူး၊ အဲဒါ အမြဲတမ်း သမီးကိုကျေးဇူးတင် နေတာ"

"မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်စရာလား အမေရယ်၊ အမေတို့လည်း သမီးအပေါ်မိဘဝတ္တရားကျေနိုင်သလောက် ကျေခဲ့ကြတာပဲ၊ သမီးက အခုလို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ခွင့်ရတာ ကျေနပ်နေတာပါ၊ အမေနဲ့အဖေ မသေမချင်း သမီး ဘယ်တော့မှမငြိုငြင်ဘူး"

"ဒီလို သိတတ်တဲ့သမီးလေး ကြီးပွားချမ်းသာဦးမှာ၊ လူချမ်းသာ သူဌေးကြီးနဲ့ကို ညားဦးမှာ"

"ဟင် အမေ့ဆုတောင်းကြီးကလည်း သမီးကိုယောက်ျားပေးစား နေသလိုပဲ၊ ယောက်ျားရသွားရင် အမေတို့ကို ဒီလိုလုပ်ကိုင်ကျွေးလို့ မရတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အမေရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကတော့ ရည်းစားကိုမထား တာ"

"ဟုတ်ပါပြီတော်၊ အမေ့သမီးလိမ္မာလေးရယ်၊ ကဲ လာ သမီးအဖေ လည်း သမီးပြန်မလာသေးလို့ မျှော်နေတာ"

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာကြတော့ ဦးဇော်ဝင်းက ဆက်တီခုံပေါ်ကနေ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေ၏ ။ ဦးဇော်ဝင်းက ဆီးချိုသွေးတိုး နှလုံးရောဂါရှိနေသည့်သူနှင့်မတူပါ။

အမြဲတမ်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ပေါ့ ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာနေသည်။ ဒီလိုနေနိုင်ဖို့အတွက် စားဝတ်နေရေး၊

ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခကအစ ခင်မုန်းက တာဝန်ယူထားသည့်ပဲမဟုတ်လား။

"သမီးတို့သားအမိပြောနေတာတွေ အဖေကြားပါတယ်၊ ပစ္စည်းပဲ ထိခိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ လူမထိခိုက်ရင် တော်ပြီ၊ သမီးလေးတစ်ခုခု ဖြစ်ရင် အဖေတို့ကို ဘယ်သူလုပ်ကျွေးမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက စဉ်းစားပြီး သားပါ၊ သမီးလေးသာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အဖေမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ခွန်အားနဲ့ ပြန်ပြီးတာဝန်ယူမှာပေါ့၊ မသေသေးသရွေ့ကတော့ အဖေ တာဝန်ယူနိုင်ပါ သေးတယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရယ်၊ သမီးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အဖေ ကတော့ ကိုယ့်ရောဂါကိုယ် သက်သာအောင်ပဲနေပါ၊ အဖေ့ရောဂါက စိတ် ချမ်းသာမှ ကိုယ်ကျန်းမာမှာ၊ သမီးနဲ့ သက်တမ်းကြာကြာနေပေးရင်ပဲ သမီး ပေးဆပ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ"

"သမီးလေးသိတတ်လိမ္မာလို့ အဖေ ဒီလောက်ထိ သက်ရှည်ကျန်းမာတာပါကွယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်၊ ကျေလည်းကျေနပ်တယ် သမီး၊ မိဘတိုင်း သားသမီးကောင်းမရနိုင်ဘူး၊ သားသမီးတိုင်းလည်း မိဘကောင်း မရနိုင်ဘူး၊ အဖေတို့အတွက်ကတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း မွေးပြီးသမီး ကောင်းတကယ်ရလိုက်တာပါ"

"သမီးအတွက်လည်း အဖေနဲ့အမေက မိဘကောင်းတွေပါပဲ၊ အခု ချိန်မှာသာ အဖေက ရောဂါတွေကြောင့် ဘာအလုပ်မှမလုပ်တော့တာ အဲဒါကလည်း သမီးက မလုပ်ခိုင်းလို့ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အရင်က နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင်၊ ဆိုက်ကားနင်း ကူလီထမ်းပြီး သမီးကိုပြုစုစောင့် ရှောက်ခဲ့တယ်၊ ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်၊ အမေကလည်း သူများအိမ်တွေမှာ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် အမှိုက်အိတ်သွန်ပေး၊ ဈေးရောင်းတဲ့အချိန်ရောင်း လိုက်နဲ့၊ ကြီးလေးတဲ့ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးကို ထမ်းပိုးပြီး သမီးအတွက် ဘယ် လောက်တောင်

ပင်ပန်းခဲ့ကြလဲ"

"ဒါတွေက သမီးက သိတတ်လိမ္မာလို့ တွေးနေတာပါကွယ်၊ တချို့ သားသမီးတွေဆိုရင် ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ မိဘဝမ်းထဲ ဝင်ရပါမလားဆိုပြီး မိဘတွေကိုအပြစ်တင်တတ်ကြတာ၊ မိဘတွေက ဘွဲ့ရအောင် ပညာတတ် ကြီးဖြစ်အောင် ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်လို့ ဖော်ကားပြစ်တင်စုံကန်သွားတတ် ကြတာလည်း အများကြီး၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာတွေဟာ ကံတရားတွေ မို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သမီး၊ အဖေတို့ကတော့ သမီးလိမ္မာလေးရတာ ကံ ကောင်းတယ်လို့ အောက်မေ့ပါတယ် သမီးရယ်"

ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ကာ ပြောသော အဖေရင်ခွင်မှာ သူမ မှီနွဲ့လိုက်သည်။ ဒီအဖေ ဒီအမေရဲ့မေတ္တာကို နားလည်လို့ သူမ ဆယ်တန်း ကို ဆက်မတက်တော့ဘဲ ကျောင်းထွက်လိုက်ကာ၊ ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နေတာပင်။ သားသမီးတွေကို မပြည့်စုံလို့ ရုန်းကန်နေရသည့် မိဘတွေအတွက် ပညာသင်ပေးရတာ နည်းတဲ့စိတ်ပင်ပန်းမှုမှမဟုတ်တာ။ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျောင်းစရိတ် မုန့်ဖိုး ကျူရှင်ဖိုး ဝိုင်းဖိုး အဝတ်အစားဖိုး လိုအပ်လို့ကောက်ခံသည့်ငွေကြေး။

အတန်းကြီးလာလေ ကုန်ကျစရိတ်ကြီးမားလေ။ စားဝတ်နေရေး အတွက်ကျတော့လည်း ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်သည့် ကုန်ဈေးနှုန်း။ လက် လုပ်လက်စား တစ်နေ့လုပ်မှတစ်နေ့စားရသည့် ဆင်းရဲသားလူတန်းစားအတွက် နိမ့်ကျသထက် နိမ့်ကျ၊ ဆင်းရဲသထက် ဆင်းရဲ။ ချို့တဲ့သထက်ချို့တဲ့။ ရောဂါရတော့လည်း သားသမီးကို ငဲ့ညှာနေရတာ နှင့် ဆေးမကုနိုင်။

မိဘတွေကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုလျှင် သားသမီးတွေဘဝက အလေအလွင့်ဖြစ်။ ဒါမျိုးတွေ အဖြစ်မခံနိုင်လို့ သူမကျောင်းထွက်လိုက်တာ။ ကိုယ်ကလူငယ်မို့ ခွန်အားရှိသေးသည်မဟုတ်လား။ လောကဓံကို အံတုရုန်းကန်ပြီးရလာသည့် ရောဂါဝေဒနာတွေက အနားမယူလျှင်

အဖေ့ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရဖို့ နီးကပ်နေပြီ။

အမေကိုလည်း သူများအိမ်မှာ အဝတ်လျှော် ထမင်းချက် ဒါမျိုး တွေ မလုပ်စေချင်တော့၍ မိဘနှစ်ပါးလုံးကို အိမ်မှာပဲနေစေခဲ့သည်။ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပြီး ပျော်ရွှင်စေတာပဲလုပ်ခိုင်းခဲ့၏ ။ အလှူပွဲသွားသွား နတ်ကသည့်ပွဲသွားသွား၊ ဘုရားသွားကျောင်းတက်လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ဗေဒင်မေးတာ ယတြာချေတာ၊ ဘိုးတော်ပွဲတက်တာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ရှိုးပွဲကြည့် ကြိုက်တာလုပ်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် ကြိုက်တာသာလုပ်၊ သူမငွေရှာပေးမည်လို့ လွှတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အဖေ့ကျန်းမာရေးက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဖြစ်တော့ တာပါ။ သူမအတွက်ကတော့ ဒီကျေးဇူးတွေ ဆပ်ရင်းနှင့်ပဲ။

*

အခန်း (၄)

"အဘွား ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်ပါဦး၊ အစားကလည်း မစား တော့ ဆေးရောသောက်လို့ရရဲ့လား မသိဘူး၊ အဘွား ဘာစားချင်လဲဟင်၊ သားဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"စားချင်စိတ်လည်းမရှိပါဘူး မြေးရယ်၊ မထွေးက ကြက်စွပ်ပြုတ် လုပ်တိုက်တာလည်း နေ့တိုင်းဖြစ်နေတော့ လူမမာစော်နံ့ပြီး သောက်ချင်စိတ် လည်းမရှိပါဘူး၊ ထမင်းကိုလည်း ဘာဟင်းနဲ့မှ အာသီသမရှိဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး လေးတော့ စားချင်ချင်ဖြစ်သား၊ ညဘက်ဆိုတော့ ဘယ်ဆိုင်ကရောင်းမှန်း လည်းမသိ"

"အဘွားစားချင်ရင်တော့ သားလိုက်ရှာပြီး ဝယ်ပေးပါမယ်၊ ရုပ် ကွက်တွေမှာဆိုရင် ညလုံးပေါက်ရောင်းတဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက မုန့်ဟင်း ခါးရောင်းတတ်တယ် အဘွားရဲ့၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲဘက်တွေမှာလည်း ဒီအချိန် ဆို ရောင်းတတ်ပါတယ်"

"အင်း မြို့ထဲဘက်က ဆိုင်တွေကတော့ အဘွားအရသာသိပ် မကြိုက်ဘူးကွယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက မုန့်ဟင်းခါးလေးဝယ်ကြည့်ပါ လား၊ ဘူးသီးကြော်ပဲကြော် အိုးဘဲဥလေးနဲ့ နံနံပင် ငရုတ်သီးမှုန့်လေးပါထည့်ခဲ့ အဘွားတို့ငယ်ငယ်ကတော့ အဲဒီ လိုစားလိုက်ရရင် အရမ်းကို အရသာရှိတာ၊ ထမင်းသုပ် လက်ဖက်သုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်တို့ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့များ တစ်စုတစ်ဝေးသွားထိုင်စားရရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းတာပေါ့"

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသော အဘွားက အတိတ်ကိုပြန်သတိ
ရနေတာကြောင့် သူငယ်ပြန်ချင်နေပြီလားတောင် မသိပေ။ ဒီလို အသက်
အရွယ်မျိုးဆိုတာက စကားများများ ငယ်ကြောင်းနှောင်းဖြစ်များပြောပြီး နေ
ချင်ကြတာ။ အခုတော့ အဘွားနားမှာ သူတစ်ယောက်ကလွဲပြီး သားသမီး
မြေးမြစ်မိသားစုဆိုတာ မရှိ။

အိမ်အကူလုပ်သော မထွေးကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ တစ်နေ ကုန်
ရှုပ်နေတာ။ အဘွားနားမှာ ဆေးတိုက်ချိန် အစာကျွေးချိန်ကလွဲပြီး မရှိပါ။
သူကလည်း နိုင်ငံခြားသားနှင့်ဖက်စပ်ရှယ်ယာလုပ်ထားသော အထည်
ချုပ်စက်ရုံကိစ္စတွေနှင့် မအားလပ်တာမို့ အဘွားနှင့်အတူတူ နေရဖို့အချိန်က
နည်းသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အဘွားအနားမှာ မြေးချွေးမဖြစ်ဖြစ် မိသားစုဝင်
တစ်ယောက်ရှိစေချင်တာမို့ အဘွားဆန္ဒအတိုင်း ကညာဖြူကို လက်ထပ်ဖြစ်
ခဲ့တာပင်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်မပါသောအိမ်ထောင်ရေးမို့လား မသိ။ အဘွားရှေ့မှာ
အဆင်ပြေချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ရပေမယ့် လင် မယားဆက်ဆံရေးမျိုးဖြင့်
နွေးထွေးမှုမရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ အစတည်းက မာနကြီးပြီး
မထီမဲ့မြင်နေတတ်သော ကညာဖြူက သူ့အတွက် သူစိမ်းသက်
သက်တစ်ယောက်ထက် မပိုခဲ့ပါ။ ကညာဖြူအနေနှင့်လည်း နွေးထွေးမှုမရှိ
အောက်ကျို့မှုမရှိသော သူ့ဆက်ဆံရေးများကြောင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ စိတ်ပျက်
စိတ်ကုန်ကာ ထွက်သွားခဲ့တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထွက်သွားတာ မျိုးလည်း
ဖြစ်နိုင်၏ ။ ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ အဘွားကျန်းမာရေးက ပြန်ကောင်း
လာစရာအကြောင်းမရှိတော့ပေ။

"အဘွား သား သွားလိုက်တော့မယ်၊ အပြန်မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးမှပဲ
အဘွားဆေးသောက်လိုက်တော့ပေါ့ နော် အဘွား"

"အေးပါ မြေးရယ်၊ အရသာရှိတဲ့မုန့်ဟင်းခါးပဲ ဝယ်ရပါစေဦး၊ မဟုတ်ရင်တော့ အဘွား ဘာမှလည်း မစားချင်ဘူး၊ ဆေးလည်းမသောက် ချင်ဘူး"

အဘွားရဲ့စိတ်က ကလေးတစ်ယောက်လိုပင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လိုချင်တာမရလို့ ဆန္ဒပြနေသလိုပါ။ သူကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်း လမ်းဘေး ဝဲယာက စားသောက်ဆိုင်တွေကို မျက်လုံးရှင်ရှင်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ အခုခေတ်မှာ ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေက အရက်ဘီယာရောင်းသည့်ဆိုင်တွေပဲ ရှိတော့တာမဟုတ်။ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီမုန့်မျိုးစုံ အစားအသောက်အစုံ ရသော ဆိုင်တွေကလည်း ရပ်ကွက်တိုင်းလိုလို နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ အပြိုင် အဆိုင်တွေဖြစ်လာကြသည်။

"ဟင်"

တော်တော်ကျယ်ဝန်းသော ဆိုင်ကြီးထဲမှာ လူပြည့်လုနီးပါး စားသောက်နေကြသည်။ အိုးကြီးအိုးငယ်တွေလည်း မြင်ရ၏ ။ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီရောင်းသည့်ဆိုင်မို့ ဒံပေါက်အိုးတွေတော့ မဖြစ်နိုင်။ မေးကြည့်မှ သိရမည်မို့ ကားကိုဆိုင်ဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တွေ့သည့်စားပွဲထိုးလေးကို

"ညီလေး ဒီဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းလားကွ"

"ရောင်းပါတယ် အစ်ကို၊ ဒီဆိုင်ကမုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ကောင်းလို့ ညဘက်ဆို လူပြည့်တယ်ဗျ၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးကို ကုန်ကြိုသွားတဲ့သူ ပြန်တဲ့ သူတွေနဲ့ တစ်ညလုံး လူမပြတ်ဘူး၊ ဈေးနဲ့ကား မှတ်တိုင်နဲ့နီးတာကိုး အစ်ကိုရ"

"အေးပါကွာ မင်းရှင်းပြတာ မင်းဆိုင်ကြော်ငြာနေတာ မဟုတ်လား၊ မုန့်ဟင်းခါးက ဘယ်လိုဝယ်ရမှာလဲ၊ တစ်ပွဲဘယ်လောက်လဲ"

"အဲဒါ ဟိုဘက်မှာ ရောင်းတဲ့သူရှိပါတယ်၊ သူက ဟင်းရည်လည်း သူပဲချက်တာ"

"သူက ဆိုင်ရှင်လား"

"အငှားပါ၊ ကျွန်တော့်တို့မုန့်ဆရာ ဖျော်ဆရာ ကြော်ဆရာ ငှားထားသလိုမျိုးပေါ့၊ သူက မုန့်ဟင်းခါး တာဝန်ယူရတာ ၊ ဒီဆိုင်မှာ တရုတ်အစားအစာ မြန်မာအစားအစာလည်းရတယ်နော်"

"အေးပါကွာ နောက်တော့ ဝယ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့အဘွားက မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ဆိုလို့ လာဝယ်တာကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟိုဘက်ကိုကြွပါ အစ်ကို"

အိုးကြီးတွေဘက် လမ်းညွှန်တာမို့ လာခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးလားစားကြသည့်လူတွေက များ၏ ။ ကောင်လေးပြောသလို မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်လက်ရာကောင်းလို့ဖြစ်မည်။

"မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အိုးဘဲဥ ပဲကြော်နဲ့ တစ်ပွဲပေးပါ"

"ရပါတယ် နံနံပင် ငရုတ်သီးထည့်ဦးမလား"

"နည်းနည်းဆီထည့်ပေးပါ၊ ဘယ်လောက်လဲ"

"ခြောက်ရာပါ၊ ဟင် ရှင်"

"ဟင် မင်းလည်းနဲ့"

ဟင်းရည်နှင့်မုန့်ထုပ်ယူလိုက်မှ လှည်းနှင့်ကား ပြဿနာတက်ခဲ့ရသောမိန်းကလေးမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။ သူမလည်း သူ့ကိုတန်းခနဲမှတ်မိပုံရ၏ ။

"ရှင်လို သူဌေးက မုန့်ဟင်းခါးထွက်ဝယ်တာလည်း ဖြစ်တာပဲ လား"

"မင်းကရော တွန်းလှည်းနဲ့ သစ်သီးရောင်းပြီး ညဘက်မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာလုပ်တာပဲလား"

"ဘဝသမားတွေလေ၊ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်နေရတာ ပေါ့၊ ငွေရ မယ့်အလုပ်ဆို ဘာမဆိုလုပ်ရမှာပဲ၊ သမ္မာအာဇီဝကျရင်ပေါ့"

"လေးစားပါတယ်"

"ဘာကိုလဲ"

"ဪ မင်းရုပ်ရည်လေးနဲ့ သမ္မာအာဇီဝကျတဲ့အလုပ်မျိုး ရွေး လုပ်လို့ပါ"

"ဪ ရှင်ပြောတာကလည်း ရုပ်လှတဲ့သူက မရိုးမသား လုပ်ရ မလိုပဲ၊ ကဲပါ မုန့်ဟင်းခါးရပြီ ပိုက်ဆံပေးတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခြောက်ရာနော်၊ ဒီမှာ တစ်ထောင်တန်"

"ကိုတူးရေ လေးရာအမ်းဖို့ ယူခဲ့ပါဟေ့"

သူမ အော်လိုက်တာက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ နားထဲမှာ တောင် စူးသွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ အော်ဟစ်နေကြတာ ဆူညံလို့ပါ။ အမ်းငွေလေးရာ လက်ထဲမှာရောက်သော်လည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ မရွှေ့ဖြစ်သေး။

"မင်းလည်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားလား"

"အဆင်ပြေတယ်၊ သိပ်အကောင်းကြီးမပြင်ဘဲ သစ်သီးဝယ်ရင်း တာနဲ့ဆိုရင် နှစ်သောင်းတောင်ပိုသေးတယ်၊ ရှင့်ကိုမတွေ့တော့လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့လည်း ပိုတဲ့ငွေနှစ်သောင်း ပြန်မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်၊ အဲဒီ ငွေနှစ်သောင်းကိုအဖေနဲ့အမေကို ပေးလိုက်တယ်၊ ရှိုးပွဲကြည့် ဖို့"

"ဘာ ရှိုးပွဲ မင်းအဖေနဲ့အမေကိုလေ"

"ဟုတ်တယ် အဖေမှာရောဂါရှိနေတော့ ခင်မုန်းက ငွေရှာပေးပြီး ပျော်အောင်ထားတာ၊ ရောဂါကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုများရင် အသက်တိုမယ်လေ၊ ဆင်းရဲသားတွေက ဆေးမကုနိုင်တာနဲ့ သက်တမ်းစေ့နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊

နေရတဲ့ဘဝလေးမှာ ပျော်ပျော်နေသွားနိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့"

"ဪ"

စိတ်ဓာတ်လေးက မဆိုးဘူးဟု မှတ်ချက်ပြုမိ၏။ ဘဝကြမ်းပေမယ့် ကြင်နာတတ်မည့်ပုံစံမျိုးပင်။ ကညာဖြူနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သော်လည်း စိတ်ချင်း မတူတာတော့ ခဏလေးနှင့်ပင် ခွဲခြားလို့ရနေသည်။

"ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ အဘွားက မင်းလက်ရာကြိုက်တယ်ဆိုရင် နေ့တိုင်းလာဝယ်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"အားပေးပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ဆိုင်က အစားအသောက်တွေအားလုံး ကောင်းပါတယ်"

ဒီဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေ ဆိုင်ရှင်အပေါ် သစ္စာရှိကြသည်ထင်သည်။ ကြော်ငြာအား တော်တော်ကောင်းကြ၏။ ခင်မုန်းလို့ နာမ်စားလေးထည့် ပြောတတ်သော ကောင်မလေးကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ လေးစားနေမိသည်။ မိဘတွေအတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာ ငြိငြင်ပင်ပန်းပုံမရ။

"အဘွား"

"ဪ မြေးလေး မုန့်ဟင်းခါးရခဲ့လား"

"ရခဲ့တယ် အဘွား၊ သားတို့ရပ်ကွက်နဲ့တော့ အလှမ်းဝေးတယ်၊ အဘွားစားကြည့်လေ၊ ကြိုက်ရင် နောက်နေ့လည်း ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့"

"အေးအေး မထွေးက မီးပူတိုက်နေတယ်ထင်တယ်၊ မြေးပဲ ထည့် လာခဲ့ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား"

အဘွားအတွက် သူပဲ မုန့်ပွဲပြင်ပေးလိုက်သည်။ ဟင်းရည်နံ့လေး ကတော့ မွှေးလို့ပါ။ အဘွားစားကြည့်ရင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။

"ရပြီ အဘွား"

"အေး အေး စားကြည့်ရအောင်၊ အင်းကောင်းသား ကောင်းသား မြေးရဲ့၊ ဒါ ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်လာတာလဲ၊ အဘွားစားချင်နေတဲ့လက်ရာကွဲ့၊ ငှက်ပျောအူနဲ့ ကြက်သွန်ဥကလည်း နူးနူးနပ်နပ်ပဲ"

"အဲဒီ ဆိုင်မှာစားတဲ့သူများတယ် အဘွားရဲ့၊ လက်ရာကောင်းလို့ ဖြစ်မှာ"

"ဒါပေါ့ အစားအသောက်ရောင်းတာ စေတနာလည်းပါမှဖြစ်မှာ၊ ဆိုင်ဝိတ်နဲ့ ရောင်းရပြီးရော ရောင်းလို့ကတော့ မကြာခင် အဲဒီ ဆိုင်မျိုး နာမည်ကျမှာပဲ၊ ဝန်ထမ်းကောင်းမှ ဆိုင်ရှင်တွေချမ်းသာမှာ"

"အဲဒီ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေလည်း တော်ကြပါတယ် အဘွား၊ ဆိုင်ရှင်အပေါ်ကျေးဇူးသိတတ်ကြတယ်၊ အစားအသောက်ကောင်းကြောင်း ကြော်ငြာလိုက်ကြတာ"

"အဲဒီ လို ကလေးတွေ ကြီးပွားဦးမှာပေါ့ကွယ်၊ အမယ်လေး ခံတွင်း တွေ့လိုက်တာ၊ ဒီလိုအရသာရှိတာလေး စားရရင်တော့ သေသေးမှာမဟုတ် ဘူး၊ အဘွားငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုမုန့်ဟင်းခါးချက်တာတို့ အသုပ်အမြှုပ် အရမ်းဝါသနာပါတာ၊ ဟင်းချက်နည်း မုန့်လုပ်နည်းသင်တန်းတောင် တက် ခဲ့သေးတာလေ၊ ကညာဖြူလေးကိုလည်း အဘွားက သင်ပေးချင်တာ၊ အိမ်မှာ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားလေးပြောလိုက်၊ မုန့်တွေလုပ်စားလိုက်၊ ကလေးတွေထိန်းလိုက်နဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဝါသနာမပါဘူးအဘွားတဲ့"

"ဟင်"

အဘွားက ဒီလိုပြောပြီး ကညာဖြူ ဒီလိုပြန်ပြောခဲ့တာ သူ မသိ ပေ။ အဘွားနှင့်ကညာဖြူ အဆင်ပြေပြေပဲထင်တာ။ အရယ်အပြုံးနည်းသော ကညာဖြူက သူ့အပေါ်သာ တင်းတင်းထန်ထန် ဆက်ဆံပေမယ့် သူမကို

အလိုလိုက်ချစ်ခင်မြတ်နိုးပြီး အမွေတွေတောင်ပေးဖို့စဉ်းစားထားသော အဘွား
အပေါ် တကယ်စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ဆက်ဆံပေးသင့်သည်။ အဘွားက မုန့်
ဟင်းခါးကို မြိန်ရေယှက်ရေ စားနေရင်းမှ

"ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းသင်ယူရင်ရပါတယ်၊ မိသားစုဘဝ
လေးနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရမှာကွယ်၊ ကညာဖြူလေးအကြောင်း စုံတော့
စုံစမ်းပါဦး မြေးရယ်၊ ပြန်လာအောင်ခေါ်ပါ၊ အဘွားလည်း လူ့လောကမှာ နေရလှ
ဘယ်လောက်ရှိမှာမို့လဲ၊ သားသမီး မြေးမြစ်လေးတွေနဲ့ နေသွားချင် သေးတယ်"

"အဘွားရယ် ပြန်လာမှာပါ၊ အဲဒီ လောက်တွေပူမနေပါနဲ့"

"ဘယ်တော့လဲ ဘယ်အချိန်လဲ၊ ဒီကြားထဲ အဘွားသေသွားရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကညာဖြူက အဘွားတို့ကို အပြီးအပိုင်ထားသွားတာ ဆိုရင်"

"အဲဒီ လို မဖြစ်လောက်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သူက ဟိုနှိုင်းငံမှာ
ငယ်လေးတည်းက နေနေကျလေ၊ ရောက်တုန်းမို့ နေနေတာဖြစ်မှာပါ၊ မြန်
မြန်ပြန်မလာချင်သေးတော့ ဒီကို အဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်ရင် ပြန်ခေါ်မှာ
စိုးလို့နေမှာပေါ့၊ အခု မုန့်ဟင်းခါးစားကောင်းဆို အဘွား၊ နောက်နေ့လည်း
အဘွားစားချင်ရင် သား ဝယ်ပေးမယ်နော်အဘွား၊ အခု ဆေးသောက်လိုက်
ရအောင်"

"ဆေးတောင်မသောက်ချင်တော့ပါဘူး မြေးရယ်၊ ကညာဖြူလေး
အကြောင်းစဉ်းစားရင် ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူး"

"ကဲ အဘွားရယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ရောဂါက ပိုဆိုးလာတော့မယ်၊
နှလုံးရောဂါဆိုတာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ တွေးမနေရဘူး၊ စိတ်ကိုအတတ်နိုင်
ဆုံးလျှော့ပါ အဘွားရယ်နော်၊ သားကိုချစ်ရင် ဆေးသောက်နော် အဘွား"

သူ ချောမော့လိုက်မှ အဘွားကပါးစပ်ကို မဟချင်ဟချင် ဟပေး သည်။
အဘွား တဖြည်းဖြည်း ပိန်လှီလာတာ သူ စိတ်မချမ်းသာပါ။ ကညာဖြူကို

တသသဖြစ်နေတာအတွက်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ကညာဖြူ
ဘာကြောင့်ထွက်သွားရတာ လဲ သူမသိပေ။ အကြောင်းအရင်းကိုသိချင်စိတ်မရှိလို့
မစုံစမ်းခဲ့တာဆိုလည်းမှန်သည်။ ကညာ ဖြူအကြောင်းကို စိတ်ကိုမဝင်စားလို့ပါ။

တစ်သက်လုံး ပြန်မလာလည်း သူ့အတွက်အရေးမကြီးပေမယ့်
အဘွားကတော့ အသေဖြောင့်မည့်ပုံမပေါ်ပေ။ အဘွားအတွက် သူ ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ။ ခင်မုန်း ခင်မုန်းဆိုရင်ရော။

ခင်မုန်းက ကညာဖြူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရုပ်ချင်းဆင်ပေမယ့် အကျင့်
ဗီဇရိုက်အဆင့်အတန်း အရာအားလုံးက တခြားစီ။

ဟင်း ခက်လိုက်တာ။

*